

Ni ĉiuj ricevis la saman akvon

Ekumena Kongreso, Poděbrady, 2018

Karaj gefratoj en Kristo, karaj geamikoj,

Dum ĉi tiu kongreso ni volas stampi du datojn, eĉ tri.

Antaŭ cent jaroj, du eklezioj en ĉi tiu lando, posteuloj de Jan Hus, Petr Chelčický, Martin Luther, Jean Calvin, Jan Amos Komenský, kaj multaj aliaj, decidis ke pli da aferoj kunigas ilin ol kiuj disigas ilin. En la ĵus renaskiĝinta ŝtato, ili decidis unuiĝi kaj ekestis en 1918 la Ĉeĥfrata Evangelia Eklezio. Tiu eklezio, kiel aliaj postaj samaj en aliaj landoj, apartenas al ambaŭ konfesiaj internaciaj unuiĝoj, luterana kaj reformita. Eblas atesti kune pri la Evangelio eĉ se oni ne ekzakte dividas dogmojn. Eblas preterpasi dogmatikon por vivi kristanan fidon.

Antaŭ kvindek jaroj, du Esperantistaj ligoj, posteuloj de Émile Peltier kaj Paul Hübner, Aleksandro Dambrauskas kaj Friedrich Schneeberger, Max-Josef Metzger kaj John Cyprian Rust, decidis kune kongresi en Germanio, en Limburg a/d Lahn. Tiu paŝo al ekumenismo estigis kaj riproĉojn, foje akrajn, de ambaŭ flankoj, kaj sinsekvon de multaj aliaj ekumenaj kongresoj, nun la 22a, kiuj elmontris ke la gefrateco en niaj kristanaj esperantistaj medioj ne plu dependas de la dogmoj, sed de tiu nia komuna Sinjoro, fonto de nia fido, kiu provizas al ni la vivan akvon.

Post Paul Wattson kaj Paul Couturier, antaŭ kvindek jaroj same, ekestis la komuna preparo de la Preĝsemajno por la Unueco de la Kristanoj. Iniciato unue katolika de Paul Wattson, malfermita al la aliaj de Paul Couturier, ekde 1968 ĝi estas kune pretigita de la Ekumena Konsilantaro kaj de la papa konsilantaro por Unueco.

Jam de kelkaj kongresoj ni uzas diversmaniere tiujn tekstojn.

Por pritrakti mian temon, mi uzos tri el tiuj tekstaroj.

En 2002, la temo estis "la fonto de vivo".

Mi citas el la tiujara broŝuro.

"La temo de la Preĝsemajno por la Unueco de Kristanoj 2002 "Ĉar ĉe vi estas la fonto de vivo" (Psa 36: 9) sugestas, ke por penetri tiun sekreton ni devas malkovri la vojon al la fonto de la vivo. La simbolo de la fonto memorigas nin, ke necesas reiri al la origino, al la principo, al la radikoj, al la esenceco. Por kune paŝi, la kristanoj devas sin apogi sur la Vorto de Dio, sur la malkaŝo de la vizaĝo de Dio en Jesuo Kristo, sur la renoviga forto de la Spirito de Dio kaj sur la kono pri la amo de Dio, Patro, Filo kaj Sankta Spirito. Sen la lumo de la fonto de ĉiu lumo, la problemoj, kiujn ni renkontas sur nia vojo, restas ĉirkaŭitaj de mallumo kaj fariĝas stumblioj. La fonto estas bildo de la akvo, kiu abunde fluas. Ni konas la simblon kaj teologian riĉecon de akvo en la Biblio, de Genezo ĝis Apokalipso. Akvo donas vivon kaj purigas. Fido, preĝo kaj komuna agado povas igi akvon flui eĉ el la sekegaj rokoj de amareco kaj forlavi la pekon de divido ene de Kristanismo."

La preĝsemajno en 2002 estis pretigita de Eŭropanoj. La sekvo de la teksto aludas al Galatoj 3:27 :

"Ĉar ĉiuj el vi, kiuj al Kristo baptiĝis, surmetis al si Kriston". Ni baptiĝis en la saman akvon, por surmeti la vivan akvon, nome Kriston.

En 2015, kiam ni kongresis kun pasintfoje en Strasburgo, la temo estis laŭ Johano 4:7 : "Jesuo diris al ŝi : Donu al mi trinki". En la teksto de la Evangelio, Jesuo diras al la Samarianino en versiklo 10 : "Se vi scius la donacon de Dio, kaj kiu estas tiu, kiu diras tion al vi : Donu al mi trinki, vi petus lin, kaj li donus al vi vivan akvon." Jesuo estas tiu, kiu provizas al ni ĉiuj la saman vivan akvon, kaj tiu, kiu trinkas el tiu viva akvo, tiu neniam soifos. Kaj la akvo, kiun li donas al ni, fariĝos en ni fonto de akvo, ŝprucanta supren por eterna vivo. Jes tiu akvo kiun li donas al saman.

La ĉijara temo de la Preĝsemajno, do post 50 jaroj, daŭre parolas pri la unueco de la Eklezio de Kristo, laŭ la vidpunkto de liberigo en la preparo de la loĝantoj de la Karibeaj insuloj, sed ĝi ne rilatas al la

akvo. Kvankam... la referenca teksto estas la kanto de la ĵus liberigita popolo post la trapaso de la maro, kie pereis la premintoj Egiptaj. Kaj trapasi maron havas ege grandan rilaton al akvo. Por esti liberigita, la popolo devis transiri la maron, pasi inter la akvaj muroj, kun la firma espero pri posta bona estonteco ĉe la alia flanko, pri estonteco de vivo, de libera vivo. Tra akvo ili eniris en la vivon apud Dio.

Kaj tio estas bona bildo de la bapto. Tra tiu viva akvo mortas la malnova homo, pereas la peko kaj malfermiĝas la vivo.

Kiel la popolo Izraela trapasis la saman maron, ni trairis la saman bapton akvon por ricevi la saman liberigon, por vivi el la sama espero, por eniri en vivon de libereco en Kristo helpe de la Spirito.

Resume ĝis nun, nia ĉi-jara kongreso ekumena rememorigas al ni tri eventojn en la historio de kristanismo, unu loka, la unuiĝo de du antaŭaj eklezioj, kiuj montris la vojon al aliaj, unu movada, nia unua ekumena kongreso, kaj unu pli tutmonda, la komuna preparo de la preĝsemajno.

Mi daŭrigas pluirante en tiu fadeno de la akvo per kelkaj aliaj bilbiaj tekstoj, kiujn vi eble jam bone konas.

En la 55a ĉapitro de la libro de la profeto Jesaja : *"Ho vi, ĉiuj soifantoj, iru al la akvo."* Aŭ en la 42a psalmo : *"Kiel cervo sopiras al fluanta akvo, tiel mia animo sopiras al Vi, ho Dio. Mia animo soifas Dion, la vivantan Dion."*

Ni ĉiuj baptiĝis en la saman akvon, sed ĉu ni daŭre soifas la vivan akvon ? Ĉu ni daŭre soifas la vivantan Dion ?

Al kiu akvo ni iru ? En kiu fluanta akvo ni trinku ? Al tiu nia komuna akvo. Al tiu sama vivakvo. La akvo de la savo estas sama. Ĝi estas unu.

Paŭlo, en sia unua epistolo al la Korintanoj rememorigas al ni kelkajn epizodojn el la periodo de la popolo en la dezerto. Mi jam menciis la trairedon de la maro. La apostolo aludas ankaŭ al la manao. Sed mi volas nun paroli pri fonto de vivo, pri la roko el kiu fluis akvo por la soifanta popolo, tiu roko kiun li devis frapi en Eliro 17 aŭ al kiu li devis paroli en Nombroj 20. Tiu roko estas, laŭ Paŭlo, Kristo mem, kiu sekvis la popolon. Kristo estas ja nia firma roko, sed li estas ankaŭ tiu roko el kiu fluas la vivakvo, sama por ĉiu kristano. Ne ekzistas pluraj rokoj, al ĉiu konfeso la propra, sed unu sola, Kristo mem. El tiu solas fonto venas unu sola sama akvo, kiu devas poste elflui el la trinkantoj, kiel atesto de la savo de Dio. Ni do vivas el unu sama akvo, kiu venas el unu sama roko, kaj kiun ni devas disfluigi el ni kiel unu sola vivakvo.

La unueco de la kristanoj havas kiel originon la unuecon de la fonto. Tiu estas Kristo. La akvo kiun li provizas estas la vivakvo, la sola vivakvo, la sama vivakvo por ĉiu kristano.

La kristana bapto estas en akvo. La kristana bapto ĉiam estas laŭ la ordono de la Sinjoro. Ĝi okazas en la nomo de la Patro, de la Filo kaj de la Sankta Spirito. Atentu pri tio, kion ni legas : mi ne diris : en la nomo de la Patro kaj en la nomo de la Filo kaj en la nomo de la Sankta Spirito. Mi uzis singularon : en la nomo de la Patro, de la Filo kaj de la Sankta Spirito. Unu sola nomo por unu sola Dio en tri personoj.

Kiel estas unu sola Dio, estas la bapto per unu sama akvo.

Kiel cervo sopiras al fluanta akvo, nia animo sopiru al la vivanta akvo kiun povas provizi nur Kristo. Kompreneble, ne vendeblas en boteletoj tiu akvo. Temas pri spirita akvo, tamen reala. La animo kiu soifas sensoifiĝas per tiu akvo spirita. Venu al la akvo, la vera sola sama akvo, el la fonto kiu estas Kristo, venu tiu kiu soifas.

Ĝis nun mi parolis pri akvo de vivo kiun oni trinkas, en kiu oni baptiĝas. Nun mi volas rememorigi alian akvon de vivo, kiu aperas en du lokoj en la Biblio. Ĝi aperas en granda kvanto kaj venas el la Templo, el la trono de Dio mem. Ĝi estigas vivon kaj resanigon. Oni povas legi pri tiu rivero en

Apokalipso 22 kaj en Jeĥezkel 47. El ĝia akvo kreskas arbo aŭ arboj, resaniga arbo de vivo, kiu portas regule multajn fruktojn, akvo kiu eĉ resanigas la maron mem.

Ĉu Jesuo ne diris ke el tiu kiu trinkos el lia fonto, el li fluos riveroj de vivakvo ?

Ĉu ni ne ricevis kaj ricevas tiun ĉi unu spiritan akvon de la unu sola fonto ? Mi kredas ke jes. Ĉu ni vere fariĝis mem fonto de vivakvo kiu fluas el ni ? Ĉu nia vivo forportas la vivakvon ĉirkaŭ ni ? Tio estas nia respondeco.

Laŭ la spuroj de tiuj kiuj volis ke estu videbla la sama akvo kiun ili ricevis, ĉu en la kuniĝo de la Ĉeĥfrata Evangelia Eklezio, ĉu en la Ekumena Esperantista agado, ĉe en la tutmonda Preĝsemajno, ni ĉiuj, ĉiu el ni, iru por trinki el la unu fonto por ne plu spirite soifi, kaj ankaŭ por esti preta fariĝi fonto de vivakvo por resanigo kaj vivigo en la mondo.

Tie atendas nin nia Sinjoro.